

Historia urbanistyki III - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Historia urbanistyki III
Kod przedmiotu	02.1-WI-ArchP-HUIII-S21
Wydział	Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
Kierunek	Architektura
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	pierwszego stopnia z tyt. inżyniera architekta
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2021/2022

Informacje o przedmiocie	
Semestr	3
Liczba punktów ECTS do zdobycia	2
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	dr inż. Alena Kononowicz

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Ćwiczenia	15	1	-	-	Zaliczenie na ocenę
Wykład	15	1	-	-	Egzamin

Cel przedmiotu

- Celem w zakresie wiedzy jest zapoznanie studenta z teorią budowy miast w XIX i XX wieku, w aspektach uwarunkowań charakterystycznych dla tego okresu.
- Celem w zakresie umiejętności jest nauczanie studenta pozyskiwania informacji z literatury oraz innych źródeł, a także analizowania, rozpoznawania interpretowania i wartościowania układów urbanistycznych historycznych miast lub ich fragmentów, jak również formułowanie wniosków.
- Celem w zakresie kompetencji personalnych i społecznych jest przygotowanie studenta do samodzielnej oraz zespołowej pracy studialnej i projektowej w szczególności związanej z projektowaniem urbanistycznym i rewitalizacją zespołów urbanistycznych oraz wyrobienie świadomości społecznej roli architekta.

Wymagania wstępne

Formalne: zaliczenie przedmiotów: Historia Budowy Miast I i II.

Nieformalne: ogólna znajomość historii architektury.

Zakres tematyczny

Program wykładów:

Przedindustrialne wzorce urbanistyczne w 1 poł. XIX wieku: kontynuacja form barokowych i klasycystycznych, brytyjski wzorzec skwerowy, szachownica kolonialna. Tendencje niekontrolowanego rozrostu miast europejskich w wyniku rozwoju przemysłu, środków transportu i napływu ludności. Krytyczne reakcje na stan miasta dziewiętnastowiecznego – regulacje i deglomercje. Haussmannowska przebudowa Paryża i Ring wiedeński – dwa spektakularne modele regulacji i ich wpływ na przebudowę miast europejskich. Ildefonso Cerdà pionier planowania przestrzennego i jego Teoria General de Urbanización (1867). Urbanizm – negacja dotychczasowego miasta i nowe wizje. Dychotomiczne nurty – progresywny i kulturalistyczny – w teorii i praktyce urbanistycznej XIX i XX wieku. Camillo Sitte i narodziny nowoczesnej urbanistyki. Socjalno-funkcjonalny model miasta-ogrodu Ebenezer Howarda oraz ruch miast-ogrodów i przedmieść ogrodowych w Europie. Raymond Unwin i Ernst May – urzeczywistnienie i transformacja idei Howarda. Kodyfikacja zasad przestrzennego kształtowania osiedli. Poszukiwania kierunków rozbudowy wielkich miast. Rozwój terytorialny czy rozbudowa metodą satelitów? Międzynarodowe kongresy, konkursy i wystawy urbanistyczne.

Program seminarium:

Urbanistyka funkcjonalna: od Garniera do Karty Ateńskiej (1933). Koncepcje nowego osadnictwa w Związku Radzieckim w latach 20. XX w. Awangarda architektury i urbanistyki europejskiej - kongresy CIAM, kongresy urbanistyczne. Urbanistyka w Polsce międzywojennej: Gdynia, Centralny Okręg Przemysłowy (COP), Warszawa Funkcjonalna. Od osiedla ogrodowego do osiedla liniowego. Badania nad mieszkaniem „minimum”. Wpływy Bauhausu. Konkursy, wystawy, realizacje. modernistyczne osiedla mieszkaniowe w Niemczech, Holandii, Polsce. Poszukiwania teoretyczne: Le Corbusiera, Hilberseimera, Sierksa, Christallera, Doxiadis, Zipsa. Urbanistyka po II wojnie światowej. Nowe: miasta, stolice, dzielnice.

Metody kształcenia

Metody podające:

wykłady problemowe realizowane są w sposób konwencjonalny z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych.

Metody poszukujące:

seminaria realizowane są w sposób interaktywny, jako studia przypadków, z towarzyszącą im dyskusją problemową, bazującą na przygotowanych przez studentów w grupach prezentacjach zadanych tematów, z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbole efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
w zakresie kompetencji społecznych absolwent jest gotów do rzetelnej samooceny, formułowania konstruktywnej krytyki dotyczącej działań architektonicznych i urbanistycznych.	• B.S2	• kolokwium	• Ćwiczenia
w zakresie wiedzy absolwent zna i rozumie teorię architektury i urbanistyki przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań z zakresu projektowania architektonicznego i urbanistycznego oraz planowania przestrzennego;	• B.W1	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne • sprawdzian	• Wykład • Ćwiczenia
w zakresie wiedzy absolwent zna i rozumie historię architektury i urbanistyki, architekturę współczesną, ochronę dziedzictwa, w zakresie niezbędnym w twórczości architektonicznej, urbanistycznej i planistycznej;	• B.W2	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne • sprawdzian	• Wykład • Ćwiczenia
W zakresie umiejętności absolwent potrafi integrować wiedzę z zakresu różnych obszarów nauki m.in. historii, historii architektury, historii sztuki i ochrony dóbr kultury podczas rozwiązywania zadań inżynierskich;	• B.U1	• obserwacje i ocena umiejętności praktycznych studenta • przygotowanie referatu • prezentacja	• Ćwiczenia
W zakresie umiejętności absolwent potrafi dostrzegać znaczenie pozatechnicznych aspektów i skutków działalności projektowej architekta, w tym jej wpływu na środowisko kulturowe i przyrodnicze;	• B.U2	• kolokwium	• Wykład • Ćwiczenia
w zakresie kompetencji społecznych absolwent jest gotów do formułowania opinii dotyczących osiągnięć architektury i urbanistyki, ich uwarunkowań oraz innych aspektów działalności architekta, a także przekazywania informacji i opinii;	• B.S1	• referat • prezentacja	• Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Wykłady:

Student zdobywa zaliczenie na podstawie zdanego egzaminu (wg skali ocen min. 3,0 – maks. 5,0) oraz obecności na wykładach.

Seminarium:

Student oceniany jest za całokształt pracy, obecność na zajęciach, aktywność, zaangażowanie oraz systematyczność.

Warunkiem zaliczenia jest: wygłoszenie przez studenta (przed grupą) prezentacji na zadany temat (z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych), jak również jego udział w dyskusjach problemowych oraz złożenie opracowanej prezentacji w formie elaboratu i na nośniku elektronicznym. Oceniana jest jakość podania, umiejętność akcentowania istotnych informacji, jak też poprawność merytoryczna oraz językowa.

Zasada ustalania oceny:

Oceną osiągniętych efektów kształcenia z wykładu jest zestawienie kryteriów na podstawie oceny z egzaminu, wg skali ocen min. 3,0 (dst.) – maks. 5,0 (bdb.) oraz obecności na wykładach.

Ocenę końcową z seminarium stanowi wyliczenie na podstawie: listy obecności, oceny za wygłoszony referat, złożone opracowanie w formie pisemnej i elektronicznej oraz oceny za aktywność na zajęciach (udział w dyskusjach).

Ocena końcowa z przedmiotu jest średnią ocen z wykładu i seminarium.

Literatura podstawowa

- Chmielewski J. M., *Teoria urbanistyki w projektowaniu i planowaniu miast*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2001.
- Czerny W., *Architektura zespołów osiedleńczych*. Arkady, Warszawa 1972.
- Furtak M., *Centralny Okręg Przemysłowy (COP) 1936-1939. Architektura i urbanistyka*, Księży Młyn Dom Wydawniczy, Łódź 2014.
- Giedion S., *Czas, przestrzeń i architektura. Narodziny nowej tradycji*. PWN, Warszawa 1968.
- Kononowicz W., *Wybrane zagadnienia urbanistyczne wielkich miast i osiedli mieszkaniowych w zachodniej Europie od połowy XIX wieku do drugiej wojny światowej, w: „Kwartalnik Architektury i Urbanistyki”, 1/2008, s. 3-27.*
- Malisz B., *Zarys teorii kształtowania układów osadniczych*. Arkady, Warszawa 1981.
- Ostrowski W., *Urbanistyka współczesna*. Arkady, Warszawa 1975.
- Ostrowski W., *Wprowadzenie do historii budowy miast - ludzie i środowisko*. Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1996.
- Syrkus H., *Spółeczne cele urbanizacji. Człowiek i Środowisko*. PWN, Warszawa 1984.
- Tołwiński T., *Urbanistyka. T.2, Budowa miasta współczesnego*. Wydawnictwo Zakładu Urbanistyki Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1939.
- Wiśłocka I., *Awangardowa architektura polska 1918 - 1939*. Arkady, Warszawa 1968.
- Wiśłocka I., *Dom i miasto jutra*. Arkady, Warszawa 1971.
- Wróbel T., *Zarys historii budowy miast*. Ossolineum, Wrocław 1971.

Literatura uzupełniająca

- Chałupski J., *Osiedla mieszkaniowe budowane przy fabrykach i zakładach przemysłowych w regionie przetwórczym COP w latach 1936-1939*. Redakcja Wydawnictw Uczelnianych Politechniki Rzeszowskiej, Rzeszów 1987.
- Goldzamt E., *William Morris a geneza społeczna architektury nowoczesnej*. PWN, Warszawa 1967.
- Gołębiowski J., *COP: dzieje industrializacji w rejonie bezpieczeństwa 1922-1939*. Wyd. Naukowe Akademii Pedagogicznej, Kraków 2000.
- Gurianowa H., *Radzieckie koncepcje nowego osadnictwa z lat 1928 - 1931*. PWN, Warszawa 1967.
- Heyman Ł., *Nowy Żoliborz 1918-1939*. Wrocław 1976.
- Kononowicz W., *Wrocław. Kierunki rozwoju urbanistycznego w okresie międzywojennym*. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1997.

7. Osborn F.J., Whittick A., *The new towns the answer to Megalopolis*. Leonard Hill, London 1963.
8. Pawłowski K., K., *Tony Garnier pionier urbanistyki nowoczesnej*. PWN, Warszawa 1972.
9. Paszkowski Z., *Miasto idealne w perspektywie europejskiej i jego związku z urbanistyką współczesną*. Universitas, Kraków 2011.
10. Sołtysik M., *Gdynia miasto dwudziestolecia międzywojennego. Urbanistyka i architektura*, Warszawa 1993.
11. Syrkus H., *Ku idei osiedla społecznego*. PWN, Warszawa 1976.

Uwagi

Sala wykładowa, z możliwością zaciemnienia, powinna być wyposażona w sprzęt audiowizualny i tablicę do pisania.

Zmodyfikowane przez dr inż. arch. Alicja Maciejko (ostatnia modyfikacja: 09-06-2021 12:34)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ